

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (druga izba w składzie powiększonym)

z dnia 7 sierpnia 2024 r. *

Znak towarowy Unii Europejskiej – Wyznaczenie nowego przedstawiciela – Skarżący, który przestał odpowiadać na wezwania Sądu – Artykuł 131 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem – Umorzenie postępowania

W sprawie T-125/23

Synapsa Med sp. z o.o., z siedzibą w Jelczu-Laskowicach (Polska), którą reprezentował G. Kuchta, radca prawny,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentował T. Frydendahl, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, była

Gravity Brand Holdings LLC, z siedzibą w Nowym Jorku, Nowy Jork (Stany Zjednoczone), którą reprezentowali V. Balaguer Fuentes, I. Sempere Massa oraz J. Schmitt, adwokaci,

SĄD (druga izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Marcoulli, prezes, J. Schwarcz, V. Tomljenović, R. Norkus (sprawozdawca) i W. Valasidis, sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

- 1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, Synapsa Med sp. z o.o., wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 stycznia 2023 r. (sprawa R 923/2022-5) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 2 Pismem z dnia 6 lutego 2024 r. przedstawiciel skarżącej poinformował Sąd, że przestał ją reprezentować.
- 3 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania Sąd pismem z dnia 9 lutego 2024 r. poinformował przedstawiciela skarżącej, że pozostanie jej interlokutorem do czasu wyznaczenia przez skarżącą nowego przedstawiciela. Sąd wezwał go również do poinformowania skarżącej, że zgodnie z art. 51 § 1 regulaminu postępowania do skarżącej należy wyznaczenie nowego przedstawiciela. Sąd dodał, że w braku poinformowania go o tym wyznaczeniu przez nowego przedstawiciela skarżącej najpóźniej do dnia 26 lutego 2024 r. zamierza on orzec z urzędu, że należy umorzyć postępowanie zgodnie z art. 131 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 4 Skarżąca nie wyznaczyła nowego przedstawiciela w wyznaczonym terminie.
- 5 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania Sąd pismem z dnia 7 marca 2024 r. zwrócił się do stron z pytaniem wymagającym odpowiedzi na piśmie, aby wypowiedziały się w przedmiocie możliwości orzeczenia przez Sąd z urzędu, w drodze postanowienia z uzasadnieniem, że należy umorzyć postępowanie zgodnie z art. 131 § 2 regulaminu postępowania.
- 6 Pismem z dnia 21 marca 2024 r. interwenientka, Gravity Brand Holdings LLC, odpowiedziała twierdząco na pytanie Sądu. Dodała ona, że Sąd powinien obciążyć skarżącą kosztami postępowania.
- 7 Pismem z dnia 22 marca 2024 r. EUIPO wniosło do Sądu o oddalenie skargi i o nieobciążanie go kosztami postępowania. Uściśliło ono również, że nie poniosło kosztów podlegających zwrotowi. W szczególności EUIPO podnosi, że orzeczenie, zgodnie z art. 131 § 2 regulaminu postępowania, iż należy umorzyć postępowanie, powodowałoby konsekwencje w postaci uniemożliwienia wywarcia skutków przez zaskarżoną decyzję na podstawie art. 71 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).
- 8 EUIPO twierdzi, że spoczywający na skarżącej obowiązek bycia reprezentowanym przez adwokata lub radcę prawnego jest istotnym przepisem proceduralnym, którego nieprzestrzeganie czyni skargę do Sądu niedopuszczalną. Ponadto zdaniem EUIPO jeżeli Sąd stwierdzi w toku postępowania, że strona skarżąca nie przestrzega już wspomnianej zasady, może on zinterpretować ten fakt albo jako cofnięcie skargi na podstawie art. 125 regulaminu postępowania, albo jako przeszkodę w kontynuowaniu postępowania, z tym skutkiem, że skarga staje się skargą, która oczywiście nie może zostać uwzględniona na podstawie art. 126 regulaminu postępowania, albo jako bezwzględna przeszkoda procesowa na podstawie art. 129 regulaminu postępowania.
- 9 Skarżąca nie udzieliła odpowiedzi na pytanie Sądu w wyznaczonym terminie.

- 10 Zgodnie z art. 131 § 2 regulaminu postępowania jeżeli strona skarżąca przestaje odpowiadać na wezwania Sądu, Sąd może, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron, orzec z urzędu w drodze postanowienia z uzasadnieniem o umorzeniu postępowania.
- 11 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 19 akapity trzeci i czwarty oraz art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu znajdują zastosowanie do Sądu, oraz w szczególności z użycia pojęcia „reprezentowane” w art. 19 akapit trzeci wspomnianego statutu, wynika, że strony niebędące państwami członkowskimi, instytucjami Unii, państwami stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) innymi niż państwa członkowskie oraz niebędące Urzędem Nadzoru EFTA określonym w tym porozumieniu, które chcą wnieść skargę do Sądu, nie mogą działać same, ale muszą skorzystać z usług osób trzecich, uprawnionych do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub państwa będącego stroną porozumienia EOG (zob. podobnie postanowienie z dnia 20 listopada 2017 r., BikeWorld/Komisja, T-702/15, EU:T:2017:834, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 12 Z art. 19 statutu Trybunału wynika również, że obowiązek reprezentowania przez adwokata lub radcę prawnego musi istnieć aż do doręczenia orzeczenia sądowego kończącego postępowanie w sprawie. Jednakże obowiązek ten musi być zgodny, po pierwsze, z wolnością strony do bycia reprezentowaną przez wybranego przez siebie adwokata lub radcę prawnego, a po drugie, z prawem adwokata lub radcy prawnego do zrzeczenia się pełnomocnictwa w trakcie postępowania, przy poszanowaniu jego obowiązków w zakresie etyki zawodowej. W rezultacie o ile strony nie musi reprezentować przez cały czas trwania postępowania ten sam adwokat lub radca prawny, o tyle musi ona zapewnić ciągłość swej reprezentacji przez adwokata lub radcę prawnego przez cały czas trwania postępowania, to znaczy od wniesienia skargi do chwili doręczenia orzeczenia sądowego kończącego postępowanie. Wynika z tego, że jeżeli adwokat lub radca prawny przestaje reprezentować stronę skarżącą w toku postępowania, strona ta powinna niezwłocznie wyznaczyć nowego przedstawiciela, aby zapewnić ciągłość swej reprezentacji (postanowienie z dnia 19 czerwca 2014 r., Suwaid/Rada, T-268/12, niepublikowane, EU:T:2014:598, pkt 17).
- 13 W niniejszej sprawie z pkt 4 i 9 powyżej wynika, że skarżąca nie wyznaczyła nowego przedstawiciela i nie odpowiada już na wezwania Sądu. Nie ustosunkowując się do wniosków Sądu o wskazanie adwokata lub radcy prawnego, którego wyznacza jako nowego przedstawiciela, skarżąca uchybiła w toku postępowania zasadniczemu obowiązkowi proceduralnemu, o którym mowa w art. 19 statutu Trybunału.
- 14 Jednakże wbrew temu, co twierdzi EUIPO, bezczynność skarżącej nie może być w niniejszej sprawie interpretowana ani jako cofnięcie skargi na podstawie art. 125 regulaminu postępowania, ani jako przeszkoda w kontynuowaniu postępowania powodująca, że skarga staje się skargą, która oczywiście nie może zostać uwzględniona na podstawie art. 126 tego regulaminu, ani jako bezwzględna przeszkoda procesowa na podstawie art. 129 wspomnianego regulaminu.
- 15 Po pierwsze, co się tyczy argumentu EUIPO, zgodnie z którym bezczynność skarżącej może zostać uznana za akt cofnięcia skargi, należy zauważyć, że aby móc uznać, iż nastąpiło cofnięcie skargi, strona skarżąca musi wykazać rzeczywistą i uzewnętrzną wolę cofnięcia skargi. Warunek rzeczywistości woli oznacza brak jakichkolwiek wątpliwości co do istnienia tej woli. Jeśli chodzi o uzewnętrzniony charakter cofnięcia skargi, oznacza on w szczególności, że cofnięcie jej nie może być dorozumiane (zob. podobnie postanowienie z dnia 15 grudnia 2022 r., Leonardo/Frontex, T-675/20, niepublikowane, EU:T:2022:870, pkt 22).

- 16 Tymczasem w niniejszej sprawie brak wyznaczenia nowego przedstawiciela i odpowiedzi na wezwania Sądu w wyznaczonych terminach nie wystarcza do stwierdzenia, że nastąpiło cofnięcie skargi, ponieważ sytuacja ta nie jest wolna od wszelkich wątpliwości co do woli cofnięcia skargi przez skarżącą. W związku z tym beczynności tej nie można uznać za cofnięcie skargi.
- 17 Po drugie, co się tyczy argumentu EUIPO, zgodnie z którym beczynność skarżącej stanowi zakłócenie prawidłowego przebiegu postępowania pozwalające na uznanie, że skarga jest skargą, która oczywiście nie może zostać uwzględniona, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 126 regulaminu postępowania jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna lub prawnie oczywiście bezzasadna, Sąd może orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych. Ponadto z orzecznictwa wynika, że dopuszczalność skargi ocenia się w odniesieniu do sytuacji w chwili wniesienia skargi. Jeżeli w owej chwili wymogi dotyczące wniesienia skargi nie są spełnione, to wówczas skarga jest niedopuszczalna (wyrok z dnia 27 listopada 1984 r., Bensider i in./Komisja, 50/84, EU:C:1984:365, pkt 8; zob. podobnie postanowienie z dnia 6 lipca 2017 r., Yanukovych/Rada, C-505/16 P, EU:C:2017:525, pkt 53).
- 18 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że przesłanka dopuszczalności skargi dotycząca reprezentacji skarżącej była należycie spełniona w chwili wniesienia skargi. Ponieważ okoliczność, że skarżąca nie wyznacza nowego przedstawiciela i nie odpowiada już na wezwania Sądu w toku postępowania, nie może mieć wpływu ani na dopuszczalność skargi w chwili jej wniesienia, ani na jej zasadność, nie można uznać, że niniejsza skarga jest skargą, która oczywiście nie może zostać uwzględniona.
- 19 Po trzecie, co się tyczy argumentu EUIPO, zgodnie z którym beczynność skarżącej stanowi przeszkodę procesową, którą Sąd może podnieść z urzędu na podstawie art. 129 regulaminu postępowania, wystarczy przypomnieć, że beczynność skarżącej nastąpiła w toku postępowania, a zatem nie może mieć wpływu na dopuszczalność skargi w chwili jej wniesienia. Ponadto chociaż brak wyznaczenia nowego przedstawiciela z zachowaniem należytej formy może stanowić, zgodnie z orzecznictwem, wystarczający dowód na to, że strona skarżąca nie ma już interesu prawnego we wniesieniu skargi [zob. podobnie postanowienie z dnia 12 września 2013 r., Yaqub/OHIM – Turcja (ATATURK), T-580/12, niepublikowane, EU:T:2013:518, pkt 7 i przytoczone tam orzecznictwo], to może on prowadzić jedynie do orzeczenia, że należy umorzyć postępowanie, a nie do odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej.
- 20 W dodatku w zakresie, w jakim EUIPO twierdzi, że orzeczenie o umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie skutkowałoby tym, że zaskarżona decyzja nie stałaby się skuteczna, należy zauważyć, że niniejsza sprawa różni się od spraw, na które powołuje się EUIPO i które doprowadziły do wydania postanowień z dnia 12 kwietnia 2018 r., Cryo-Save/EUIPO (C-327/17 P, niepublikowane, EU:C:2018:235), z dnia 3 lipca 2003 r., Lichtwer Pharma/OHIM – Biofarma (Sedonium) (T-10/01, EU:T:2003:182), z dnia 26 listopada 2012 r., MIP Metro/OHIM – Real Seguros (real,- BIO) (T-549/11, niepublikowane, EU:T:2012:622), z dnia 4 lipca 2013 r., Just Music Fernsehbetriebs/OHIM – France Télécom (Jukebox) (T-589/10, niepublikowane, EU:T:2013:356), z dnia 23 lutego 2021 r., Frutas Tono/EUIPO – Agrocazalla (Marién) (T-587/19, niepublikowane, EU:T:2021:107) oraz z dnia 14 lutego 2023 r., Laboratorios Ern/EUIPO – Arrowhead Pharmaceuticals (TRiM) (T-428/22, niepublikowane, EU:T:2023:80). Sprawy te dotyczą bowiem przypadków, w których w toku postępowania przed Sądem lub Trybunałem wystąpiły zdarzenia, które albo uczyniły postępowanie przed EUIPO bezprzedmiotowym z powodu wycofania sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego lub wycofania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do spornego znaku towarowego, albo miały wpływ na ważność wcześniejszego prawa lub prawa będącego przedmiotem wniosku o ochronę w ramach

systemu unijnych znaków towarowych. Każde z tych zdarzeń skłoniło sąd Unii do stwierdzenia w istocie, że skarga stała się bezprzedmiotowa w rozumieniu art. 113 lub art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. lub art. 130 § 2 lub art. 131 § 1 tego regulaminu i że na podstawie tych przepisów postępowanie w przedmiocie skargi zostało umorzone.

- 21 Tymczasem należy stwierdzić, że żadna z tych sytuacji nie występuje w niniejszej sprawie. Interwientka nie wycofała bowiem swojego wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego skarżącej. Ponadto nie miało miejsca żadne zdarzenie związane z ważnością rozpatrywanego wcześniejszego prawa interwientki. A zatem w niniejszej sprawie wszczęte przed EUIPO postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku zachowało swój przedmiot. Zaskarżona decyzja, w której unieważniono prawo do znaku towarowego skarżącej, nie stała się bezskuteczna. Jej skutki uległy jedynie zawieszeniu do czasu wydania orzeczenia przez Sąd, do którego skarżąca skierowała sprawę.
- 22 Okoliczność, że skarżąca przestała odpowiadać na wezwania Sądu, rezygnując w ten sposób z obrony swoich interesów, nie cofając jednak skargi, nie ma zatem wpływu na postępowanie prowadzone przed EUIPO, a w konsekwencji na przedmiot skargi przed Sądem, lecz wyłącznie na przesłanki dalszego rozpatrywania skargi przed Sądem.
- 23 W tym kontekście orzeczenie przez Sąd o umorzeniu postępowania na podstawie art. 131 § 2 regulaminu postępowania nie może stać na przeszkodzie temu, by zaskarżona decyzja mogła wywoływać skutki prawne.
- 24 W tym względzie należy zauważyć, że jedynym celem mechanizmu ustanowionego w art. 71 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001 jest to, by decyzje izb odwoławczych nie wywierały skutków do czasu zakończenia postępowania sądowego, aby zagwarantować stronom, których dotyczą decyzje EUIPO, ochronę prawną w sposób odpowiadający szczególnemu charakterowi prawa o znakach towarowych. Nie miałyby bowiem żadnego sensu rejestrowanie danego znaku towarowego, a następnie wykreślanie go z rejestru i, w stosownym wypadku, ponowne jego rejestrowanie zgodnie z orzeczeniami wydawanymi kolejno przez instancje EUIPO i sąd Unii. Z powyższego wynika, że o ile prawdą jest, że orzeczenie o umorzeniu postępowania nie figuruje wyraźnie w art. 71 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001 jako warunek ustania skutku zawieszającego skarg wnoszonych na decyzje izb odwoławczych, o tyle należy stwierdzić, że do celów stosowania tego przepisu umorzenie postępowania orzeczone na podstawie art. 131 § 2 regulaminu postępowania należy uznać za równoważne z odrzuceniem skargi wniesionej do Sądu w rozumieniu art. 71 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001.
- 25 W świetle całości powyższych rozważań należy orzec z urzędu, zgodnie z art. 131 § 2 regulaminu postępowania, że należy umorzyć postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi.

W przedmiocie kosztów

- 26 Zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania w przypadku umorzenia postępowania Sąd rozstrzyga o kosztach według uznania.
- 27 W niniejszej sprawie Sąd uważa, że w świetle okoliczności niniejszej sprawy należy obciążyć skarżącą jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez interwientkę, ponieważ EUIPO poinformowało Sąd, że nie poniosło kosztów podlegających zwrotowi.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba w składzie powiększonym)

postanawia, co następuje:

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.**
- 2) Synapsa Med sp. z o.o. zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Gravity Brand Holdings LLC.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 7 sierpnia 2024 r.

Sekretarz
V. Di Bucci

Prezes
A. Marcoulli